

Repertoriumnummer 467
Datum van uitspraak 13 mei 2016
Rolnummer 2015/AG/133
Artikel 792, al. 1 Ger. W. op 17/5/2016 ongetekend afschrift aan advocaten

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof Gent Afdeling Gent

achtste kamer

Arrest

COVER 01-00000440039-0001-0011-01-01-1

AVEVE nv, met maatschappelijke zetel te 3000 Leuven, Tiensevest 132, ingeschreven met KBO-nummer 0403.552.464,
APPELLANTE OP HOOFDBEROEP, GEÏNTEERDE OP INCIDENTEEL BEROEP, hierna appellante genoemd, vertegenwoordigd door meester Stéphanie Rondelez, advocaat te 3000 Leuven, Arnould Nobelstraat 38,

TEGEN

y
GEÏNTEERDE OP HOOFDBEROEP, APPELLANT OP INCIDENTEEL BEROEP, hierna geïntimeerde genoemd, vertegenwoordigd door meester Ingrid Walravens, optredend *loco* meester Geert Van Aken, advocaat te 9300 Aalst, Keizersplein 8.

* * *

Gelet op de stukken van het dossier van de rechtspleging en inzonderheid op het eensluidend verklaarde afschrift van het op tegenspraak gewezen eindvonnis van kamer S 5 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, d.d. 27 januari 2015 (A.R. nr. 13/2591/A), waarvan geen betekening wordt overgelegd.

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep, op 16 april 2015 neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent.

1. De feiten

De geïntimeerde was sinds 1 januari 1981 met de appellante en haar rechtsvoorgangers verbonden door een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Sinds 1 november 1983 fungeerde hij als winkelbediende.

Bij aangetekend schrijven van 4 oktober 2000 deelde de geïntimeerde aan de appellante mee dat hij kandidaat was voor de gemeenteraadsverkiezingen in Sint-Niklaas van 8 oktober 2000 (hij had hetzelfde op 27 juni 1994 al gedaan met het oog op de voorgaande gemeenteraadsverkiezingen, waarbij hij echter niet was verkozen).

De geïntimeerde werd tot gemeenteraadslid (en op 2 januari 2001 tot schepen) verkozen. Bij schrijven van 7 december 2000 vroeg hij om "loopbaanonderbreking" te mogen nemen "in het algemeen stelsel van de loopbaanonderbreking".

De partijen ondertekenden op 27 december 2000 een "onderlinge overeenkomst" krachtens dewelke de uitvoering van de arbeidsovereenkomst vanaf 1 januari 2001 volledig werd geschorst "gedurende de ganse periode dat de werknemer zijn huidig verkozen politiek mandaat (max. 1 ambtstermijn) in de gemeente Sint-Niklaas" zou opnemen, zonder recht op loon.

Na de gemeenteraadsverkiezingen van 8 oktober 2006, waarbij de geïntimeerde opnieuw werd verkozen, liet hij de appellante op 28 december 2006 weten dat hij op 2 januari 2007 terug als schepen zou worden verkozen en dat hij "terug een aanvraag voor 6 jaar loopbaanonderbreking omwille van een politiek mandaat" indiende. De appellante antwoordde hierop dat de periode van schorsing voorlopig slechts tot 10 februari 2007 zou worden verlengd.

De partijen ondertekenden op 16 februari 2007 een "onderlinge overeenkomst" krachtens dewelke de uitvoering van de arbeidsovereenkomst van 1 januari 2007 tot en met 31 december 2012 volledig werd geschorst "gedurende de periode dat de werknemer zijn huidige verkozen politiek mandaat in de gemeente Sint-Niklaas" zou opnemen, zonder recht op loon.

Bij de gemeenteraadsverkiezingen van 14 oktober 2012 werd de geïntimeerde niet opnieuw verkozen.

De appellante beëindigde de arbeidsovereenkomst van de geïntimeerde op 18 december 2012 onregelmatig want zonder opzegging of dringende reden. Zij betaalde een opzeggingsvergoeding overeenstemmend met het loon van 12 maanden.

2. De procedure in eerste aanleg

Bij verzoekschrift op tegenspraak, op 21 december 2013 ter griffie van de arbeidsrechtbank Dendermonde, afdeling Sint-Niklaas, neergelegd, stelde de geïntimeerde een vordering in tegen de appellante, strekkende tot veroordeling van deze laatste om aan hem te betalen,

- 1) 60.685,17 euro als aanvullende opzeggingsvergoeding;
 - 2) 20.228,39 euro als bijzondere ontslagvergoeding, verschuldigd op grond van de Wet Politiek Verlof;
 - 3) 265,70 euro als loon;
 - 4) 70,76 euro als vakantiegeld;
- alle bedragen vermeerderd met wettelijke intrest en gerechtelijke intrest.

De geïntimeerde vorderde de veroordeling van de appellante tot de afgifte van de verbeterde "individuele loonfiche en fiscale fiche 2012, document C4".

De geïntimeerde vorderde de veroordeling van de appellante tot het betalen van de gerechtskosten. Ten slotte vroeg hij dat het vonnis voorlopig uitvoerbaar zou verklaard worden ondanks elk verhaal en zonder borgstelling, en met uitsluiting van de mogelijkheid van kantonnement.

Bij conclusie, op 20 februari 2014 neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank, vroeg de appellante dat de vordering als ongegrond zou afgewezen worden, met verwijzing van de geïntimeerde in de kosten van het geding.

In zijn conclusie, op 13 juni 2014 ter griffie van de arbeidsrechtbank neergelegd, vorderde de geïntimeerde niet langer de betaling van loon en vakantiegeld. Hij vroeg dat aan de veroordeling tot afgifte van sociale documenten een dwangsom zou verbonden worden.

Bij eindvonnis, op 27 januari 2015 gewezen door kamer S 5 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, werd de vordering ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond verklaard. De appellante werd veroordeeld tot het betalen aan de geïntimeerde van 60.685,17 euro als aanvullende opzeggingsvergoeding, vermeerderd met wettelijke en gerechtelijke intrest. De appellante werd veroordeeld tot de afgifte van de individuele loonfiche, de fiscale fiche 218 (sic) en het "document C4". De appellante werd veroordeeld tot het betalen van de kosten van het geding. Het vonnis werd niet voorlopig uitvoerbaar verklaard.

De eerste rechter was inzonderheid van oordeel:

met betrekking tot de opzeggingsvergoeding

- dat de geïntimeerde aanspraak maakte op een opzeggingsvergoeding overeenstemmend met het loon van 30 maanden;
- dat de partijen het niet eens waren over de in aanmerking te nemen anciënniteit;
- dat de anciënniteit van de geïntimeerde 31 jaar en 11 maanden beliep;
- dat ook rekening moest gehouden worden met de periodes van volledige schorsing van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst;
- dat, mede op grond van leeftijd en loon van de geïntimeerde, een opzeggingstermijn van 30 maanden passend was;

met betrekking tot de bijzondere ontslagvergoeding

- dat de appellante betwistte dat de geïntimeerde op het ogenblik van het ontslag nog kon genieten van de bescherming van de Wet Politiek Verlof;
- dat er tijdens het tweede mandaat van de geïntimeerde geen sprake was van een schorsing overeenkomstig artikel 4bis van deze wet, dat het recht op een volledige schorsing tot één mandaat beperkte;
- dat de geïntimeerde evenwel van de bescherming van deze wet bleef genieten in zijn hoedanigheid van verkozen gemeenteraadslid;
- dat de appellante ten onrechte voorhield dat de geïntimeerde niet van deze bescherming kon genieten omdat hij niet had voldaan aan de door artikel 5 van de wet verplichte mededeling;
- dat er geen bescherming kon zijn wanneer de werkgever niet op de hoogte was van het mandaat doch dat niet vereist was dat hij vooraf ook van de kandidatuur op de hoogte was gesteld;
- dat er ook bij gebrek aan kennisgeving van de kandidatuur bescherming tegen ontslag was doch pas vanaf de verkiezingen;
- dat de appellante vanzelfsprekend op de hoogte was van de uitoefening van het mandaat van de geïntimeerde;

- dat de appellante de arbeidsovereenkomst niet mocht beëindigen omwille van de uitoefening van dit mandaat;
- dat zij aantoonde dat het ontslag het gevolg was van een verkeersongeval, waaraan grote ruchtbaarheid was gegeven in de pers;
- dat dit laatste verband hield met de hoedanigheid van de geïntimeerde doch dit niet wegnam dat het motief van het ontslag vreemd was aan de uitoefening van het politiek mandaat.

3. De procedure in hoger beroep

In haar akte van hoger beroep vordert de appellante dat het arbeidshof het hoger beroep ontvankelijk en gegrond zou verklaren, het bestreden vonnis deels zou vernietigen en, opnieuw wijzende, de vordering ongegrond zou verklaren. Zij vraagt de veroordeling van de geïntimeerde tot het betalen van de kosten verbonden aan de procedure in eerste aanleg en in hoger beroep.

In zijn conclusie, op 28 juli 2015 ter griffie neergelegd, vraagt de geïntimeerde dat het hoger beroep ongegrond zou verklaard worden. Hij vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Hij stelt incidenteel beroep in tegen het vonnis en vraagt dat de appellante ook zou veroordeeld worden tot het betalen van 20.228,39 euro als bijzondere ontslagvergoeding, vermeerderd met verwijlinterest en gerechtelijke interest. Hij vraagt de verwijzing van de appellante in de kosten van het geding.

De partijen worden in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies gehoord op de openbare terechtzitting van 8 april 2016.

4. De grieven van de hoger beroepen

4.1. De appellante acht zich gegriefd door het bestreden vonnis. Zij stelt inzonderheid:

- dat bij het bepalen van de anciënniteit enkel de dienstperiode tot en met 31 december 2000 in aanmerking mag komen;
- dat de geïntimeerde inderdaad nadien nooit meer arbeid heeft verricht;
- dat hij niet meer "ten dienste" van de appellante stond doch enkel nog formeel in dienst was gebleven;
- dat het ontslag van de geïntimeerde direct verband hield met door hem begane tekort-komingen, zowel buiten het werk als op het werk;
- dat dit een invloed had op de duur van de opzeggingstermijn die de appellante in acht moest nemen en die op 12 maanden kon worden bepaald.

4.2. Ook de geïntimeerde acht zich gegriefd door het bestreden vonnis. Hij houdt inzonderheid voor:

- dat het ontslag verband hield met een verkeersongeval in augustus 2012 waarbij hij zich aan vluchtmisdrijf had schuldig gemaakt;

- dat dit voorval in de pers breed is uitgesmeerd nu hij een politiek mandataris was;
- dat ook zijn beweerde alcoholprobleem enkel maar om die reden publiek bekend werd gemaakt;
- dat het ontslag werd gemotiveerd met een directe verwijzing naar het politiek mandaat;
- dat er overigens geen problemen op het werk waren gerezen;
- dat hij zich bij de uitoefening van zijn schepenambt ook nooit negatief ten overstaan van de appellante heeft opgesteld;
- dat de appellante ten onrechte de vrees voor imagoschade als reden voor het ontslag heeft ingeroepen;
- dat hij aanspraak kan maken op de bijzondere ontslagvergoeding.

5. Bespreking

5.1. De ontvankelijkheid van de hoger beroepen

Het hoofdberoep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk. Hetzelfde geldt voor het incidenteel beroep.

5.2. De gegrondheid van het hoofdberoep

5.2.1. De geïntimeerde heeft overeenkomstig artikel 39, § 1, van de Arbeidsovereenkomstenwet recht op een opzeggingsvergoeding overeenstemmend met het loon en de ingevolge de arbeidsovereenkomst verworven voordelen gedurende de niet in acht genomen opzeggingstermijn.

De opzeggingstermijn waarop hij aanspraak heeft kunnen maken, dient te worden bepaald overeenkomstig artikel 82, § 3 van de Arbeidsovereenkomstenwet, gelet op zijn jaarloon op het ogenblik van het ontslag, dat de jaargrens van 31.467 euro, geldig in 2012, overschreed.

De opzeggingstermijn voor een hoger bediende moet bepaald worden met inachtneming van de op het ogenblik van het ontslag bestaande kans om spoedig een passende en gelijkwaardige betrekking te vinden, inzonderheid rekening houdend met de anciënniteit van de bediende, zijn leeftijd, zijn functie en zijn jaarloon (Cass. 3 februari 1986, *Arr.Cass.* 1985-86, 746; Cass. 2 december 2002, *JTT* 2003, 404), weze het dat de anciënniteit toch beter als een afzonderlijk criterium wordt gehanteerd (zie H. LENAERTS, concl. Cass. 10 januari 1983, *RW* 1983-84, 1201-1206), doch zonder dat feiten of omstandigheden die zich na het ontslag voordoen, een rol mogen spelen (zie Cass. 8 september 1980, *Arr.Cass.* 1980-81, 17; Cass. 6 november 1989, *Arr.Cass.* 1989-90, 322; Cass. 6 maart 2000, *JTT* 2000, 226), zoals het feit dat de betrokkene na het ontslag vlug een andere betrekking heeft gevonden. Ook tekortkomingen van de werknemer kunnen hierbij geen rol spelen (Cass. 23 februari 1987, *JTT* 1987, 265), evenmin als de economische situatie van de werkgever (Cass. 11 maart 2013, *JTT* 2013, 272).

5.2.2. Er is betwisting over de in aanmerking te nemen anciënniteit, die volgens de appellante slechts de periode omvat van 1 januari 1981 tot en met 31 december 2000 doch volgens de geïntimeerde - en de eerste rechter - de hele periode omvat van 1 januari 1981 tot de datum van het ontslag.

De appellante houdt voor dat de uitvoering van de arbeidsovereenkomst sinds 1 januari 2001 volledig was geschorst zodat de navolgende periode niet als diensttijd kan worden aangezien.

5.2.3. Artikel 82, § 3, tweede lid van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt dat de overeenkomstig deze paragraaf vastgestelde opzeggingstermijn, niet korter mag zijn dan deze vastgesteld in § 2, eerste en tweede lid. Als de anciënniteit van de geïntimeerde tot aan de datum van het ontslag moet berekend worden, is de door de appellante gegeven opzeggingstermijn in elk geval al korter dan de 21 maanden die op grond van de laatstgenoemde bepaling, die het heeft over de "dienst bij dezelfde werkgever", in acht moesten genomen worden.

De "dienst bij dezelfde werkgever" vangt inderdaad aan op het ogenblik waarop de partijen door een arbeidsovereenkomst verbonden zijn en eindigt op het ogenblik waarop dit niet langer het geval is (wel mag er geen onderbreking zijn, doch dat is *in casu* niet het geval). Of de uitvoering van de arbeidsovereenkomst gedurende een deel van deze periode is geschorst, om welke reden dat het geval is en hoelang de schorsing duurt, is van geen enkel belang (zie Cass. 28 juni 1982, *Arr.Cass.* 1981-82, 1384; zie W. VAN EECKHOUTTE, *Sociaal Compendium Arbeidsrecht. 2013-14*, Mechelen, Kluwer, 2013, 2087, nr. 4023; A. WITTERS, "Anciënniteit en het einde van de arbeidsovereenkomst", *Or.* 2000, (87) 92-93).

5.2.4. Is de anciënniteit van de werknemer een van de belangrijke elementen om de duur van de opzeggingstermijn voor een hoger bediende te bepalen, dan legt de wet de rechter nochtans niet op om bij de toepassing van artikel 82, § 3 van de Arbeidsovereenkomstenwet hetzelfde anciënniteitsbegrip als in de tweede paragraaf van deze bepaling te hanteren (mits hij natuurlijk geen termijn lager dan het wettelijk minimum bepaalt). Vraag is dus of *in casu* de periode van volledige schorsing, eerst op grond van de Wet Politiek Verlof, vervolgens louter conventioneel, in aanmerking moet worden genomen, wat van belang is voor het bepalen van het recht op een vergoeding overeenstemmend met een termijn, langer dan de 21 maanden waarop de geïntimeerde hoe dan ook recht heeft.

Het rekening houden met de anciënniteit heeft in de eerste plaats tot doel de trouw aan de onderneming te belonen. Gedurende de twaalfjarige ambtsperiode als schepen is er geen einde gekomen aan de "trouw" van de geïntimeerde aan de onderneming. De appellante was ook geenszins louter het "slachtoffer" van zijn politieke ambities. Diende zij zich wel neer te leggen bij de volledige schorsing tijdens het eerste mandaat (zie nr. 5.3.1), dan was dit helemaal niet meer het geval voor het tweede mandaat. Wanneer zij erin toestemde om de uitvoering van de arbeidsovereenkomst nogmaals gedurende zes jaar volledig te schorsen, deed zij dit met volle kennis van zaken (inzonder-

heid wat de gevolgen bij een van haar uitgaand ontslag betreft). Allicht oordeelde zij - gelet op de ervaringen gedurende de eerste ambtsperiode van de geïntimeerde - dat zij er ook vanaf 1 januari 2007 alle voordeel bij had om een schepen van (inz.) landbouw "uit eigen gelederen" te hebben (en dit des te meer nu de partij waarbinnen de geïntimeerde militieerde, de "standenpartij" was wier programma en activiteiten de groep Boerenbond - waarvan de appellante deel uitmaakt - eerder zelf mee bepaalde). Het arbeidshof oordeelt dat er geen enkele reden is waarom als "anciënniteit" niet de volledige dienstperiode van de geïntimeerde in aanmerking zou moeten komen.

5.2.5. Het arbeidshof oordeelt - samen met de eerste rechter - dat de arbeidsovereenkomst slechts kon worden beëindigd door middel van een opzeggingstermijn van 30 maanden, gelet op het gewicht van de factoren leeftijd (53 jaar en 11 maanden), anciënniteit (31 jaar en 11 maanden), functie (winkelbediende) en loon (40.456,78 euro in 2012). De rechter is niet gebonden door de één of andere formule, zelfs niet door de formule Claeys. De voornoemde opzeggingstermijn is gelijk aan de termijn waarover de geïntimeerde *in abstracto* diende te beschikken om een gelijkwaardige betrekking te vinden en houdt rekening met de belangen van de beide partijen.

Er is geen betwisting over de berekening.

Het hoofdberoep is ongegrond.

5.3. De gegrondheid van het incidenteel beroep

5.3.1. Artikel 2, § 1 van de Wet Politiek Verlof bepaalt dat de werknemers die lid zijn van (inzonderheid) een gemeenteraad, recht hebben op een politiek verlof om hun mandaat uit te oefenen. De duur van dit verlof wordt bepaald door artikel 2 van het uitvoeringsbesluit van 28 december 1976.

De werknemer die het "ambt of mandaat" van schepen opneemt, heeft het recht om voor de uitoefening ervan, de uitvoering van zijn arbeidsovereenkomst volledig te schorsen tijdens de periode van zijn mandaat of ambt, waarbij dit recht echter slechts toegekend wordt voor de uitoefening van één enkel mandaat of ambt (art. 4bis, § 2, eerste lid Wet Politiek Verlof). Volgens het tweede lid van deze bepaling wordt de duur van de schorsing vastgesteld op minstens 12 maanden doch kan de schorsing "meermaals worden opgenomen met of zonder onderbreking tussen de periodes telkens voor een duur van ten minste 12 maanden".

Artikel 5 van de Wet Politiek Verlof luidt als volgt:

"§ 1. De werknemer die kandidaat is bij één van de in artikel 2 vermelde instellingen bericht zijn werkgever hiervan per aangetekend schrijven binnen zes maanden vóór een verkiezing.

§ 2. Vanaf de ontvangst van het schrijven en tot de verkiezing, mag de werkgever geen daad stellen die ertoe strekt eenzijdig een einde te maken aan de dienstbetrekking, behalve om redenen die vreemd zijn aan het feit dat de werknemer kandidaat is.

§ 3. Voor zover de werknemer daadwerkelijk op de kandidatenlijsten voorkomt, blijft de door § 2 ingestelde bescherming van kracht gedurende drie maanden na de verkiezing, zelfs als de werknemer niet verkozen wordt.

§ 4. Ingeval de werknemer wordt verkozen, blijft de door § 3 ingestelde bescherming van kracht tijdens de hele duur van het mandaat en tijdens de zes maanden die er onmiddellijk op volgen.

§ 5. Het bewijs van de in § 2 aangehaalde redenen is ten laste van de werkgever. Indien de voor het ontslag aangevoerde reden niet beantwoordt aan de bovenvermelde voorschriften of bij ontstentenis van redenen zal de werkgever aan de werknemer een forfaitaire vergoeding betalen, gelijk aan het brutoloon van zes maanden, onverminderd de vergoedingen verschuldigd in geval van beëindiging van een arbeidsovereenkomst.”.

5.3.2. De schorsing van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst met ingang van 1 januari 2007 was geen schorsing die in de regeling van het politiek verlof kaderde. Het betrof een gewone conventionele schorsing. Gedurende deze schorsing kon de geïntimeerde bijgevolg niet meer genieten van de bijzondere bescherming tegen ontslag waarin de Wet Politiek Verlof voorziet. Mogelijk ware het anders geweest indien de partijen dit laatste uitdrukkelijk waren overeengekomen, doch dit is nu eenmaal niet gebeurd.

Zoals de eerste rechter stelt, genoot de geïntimeerde nochtans tijdens de periode van zijn tweede mandaat als schepen de bijzondere bescherming tegen ontslag omwille van zijn hoedanigheid als gemeenteraadslid. De schepenen worden uit de gemeenteraadsleden verkozen en verliezen deze laatste hoedanigheid niet wanneer zij schepen worden (zie art. 7 en 15 van de Nieuwe Gemeentewet).

De appellante houdt echter voor dat er geen bescherming was omdat de geïntimeerde haar nooit heeft ingelicht van zijn kandidatuur bij de gemeenteraadsverkiezingen van 14 oktober 2012. Dit laatste bewijst de geïntimeerde inderdaad niet. Toch kan dit naar het oordeel van het arbeidshof geen afbreuk doen aan de bescherming die de geïntimeerde *in casu* genoot. Wanneer een werknemer tot gemeenteraadslid verkozen wordt, is hij tegen ontslag beschermd tijdens de periode waarin hij zijn mandaat uitoefent, ook al had hij zijn werkgever niet voordien van zijn kandidatuur verwittigt (*Parl. St. Kamer*, 1974, nr. 29/14, 5; *Parl. St. Senaat*, 1975-76, nr. 908/2, 7; *Arbh. Luik* 16 september 1987, *JTT* 1988, 162; *Arbh. Gent, afd. Brugge*, 27 september 2010, *JTT* 2011, 311). De regel die de werknemer oplegt de werkgever van zijn kandidatuur te verwittigen, heeft enkel tot doel de bescherming al vanaf deze verwittiging te laten ingaan, niet om afbreuk te doen aan de bescherming vanaf “de verkiezing” (die dan nog enkele weken zal voorafgaan aan de eedaflegging door de betrokkene). Dit alles natuurlijk op voorwaarde dat de werkgever op de hoogte is van deze “verkiezing”. *In casu* was dit zeker het geval. Zij was in elk geval op de hoogte van het mandaat van schepen en diende natuurlijk te weten dat het schepenambt volgens de wet geen einde maakte aan de hoedanigheid van gemeenteraadslid.

Vraag is wel of de appellante bewijst dat zij de geïntimeerde heeft ontslagen om een reden die "vreemd is aan het feit dat de werknemer kandidaat is", wat *in casu* moet gelezen worden als "vreemd is aan het feit dat de werknemer een politiek mandaat uitoefent" (de Wet Politiek Verlof is geen voorbeeld van succesvol legifereren).

Terecht heeft de eerste rechter geoordeeld dat dit bewijs was geleverd. Dat de appellante ooit enig probleem heeft gehad met de politieke activiteit van de geïntimeerde, blijkt niet, wel integendeel, gelet op de grote tegemoetkomingen die zij zich heeft getroost zolang de geïntimeerde een politiek mandaat bekleedde (waarbij moet opgemerkt worden dat, éénmaal aan diens politieke loopbaan een einde was gekomen, meteen ook een einde aan de welwillendheid van de appellante kwam - de wet voorziet echter niet in een bescherming tegen ontslag omwille van het *verlies* van een politiek mandaat). Het weze herhaald dat de appellante zonder twijfel veeleer meende voordeel te kunnen halen uit de politieke bedrijvigheid van haar werknemer. Zij heeft de geïntimeerde niet omwille van diens politiek mandaat ontslagen. De reden die zij aanhaalt - en dat kan redelijkerwijze niet de wijze van presteren zijn in de periode voorafgaand aan 1 januari 2001 I - is plausibel: het alcohol-probleem van de geïntimeerde. Uit de door de appellante overgelegde stukken kan de realiteit hiervan worden afgeleid, ook al werd na het ongeval op 22 augustus 2011 geen strafbare graad van alcoholemie - laat staan dronkenschap - vastgesteld (of beter: kon worden vastgesteld nu de geïntimeerde na het ongeval de benen had genomen om zijn roes uit te slapen). Het is begrijpelijk dat de appellante hiermee na de terugkeer van de geïntimeerde niet wilde geconfronteerd worden. Zonder twijfel werd het ongeval in de populaire pers opgeklopt omwille van de bijzondere hoedanigheid - schepen - van de geïntimeerde. Maar stellen dat het ontslag mede ingevolge deze publiciteit, zelf het gevolg van het bekleden van het schepenambt, verband houdt met de uitoefening van het mandaat als *gemeenteraadslid*, gaat te ver.

De vordering is ongegrond.

Het incidenteel beroep is ongegrond.

HET ARBEIDSHOF,
Gelet op de bovenstaande gronden,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24.

Rechtdoende op tegenspraak.

Alle andere en strijdige conclusies verwerpende.

Verklaart het hoofdberoep en het incidenteel beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het op tegenspraak gewezen eindvonnis van kamer S 5 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, d.d. 27 januari 2015 (A.R. nr. 13/2591/A), in al zijn onderdelen.

Slaat de kosten van de procedure in hoger beroep over de partijen om en zegt dat zij elk hun eigen kosten zullen dragen.

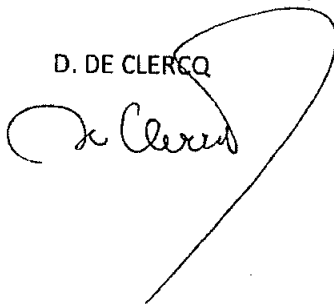
Bepaalt de te vereffenen gerechtskosten als volgt:

- **aan de zijde van de appellante:**
rechtsplegingsvergoeding: 3.300 euro;
- **aan de zijde van de geïntimeerde:**
rechtsplegingsvergoeding: 3.300 euro.

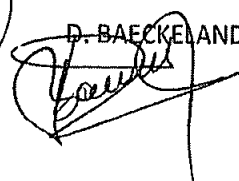
Aldus gewezen door het arbeidshof Gent, afdeling Gent, achtste kamer, samengesteld uit:

- kamervoorzitter Jan Herman, voorzitter,
 - Roseline Vroman, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever,
 - Dirk Baeckelandt, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-bediende,
- en in openbare terechtzitting van dertien mei tweeduizend en zestien uitgesproken door kamer-voorzitter Jan Herman, met bijstand van Dorine De Clercq, griffier-hoofd van dienst.

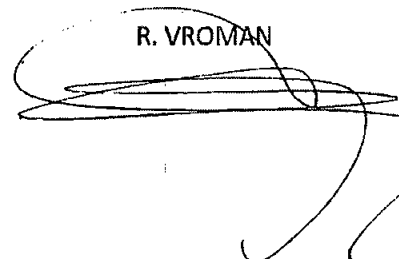
D. DE CLERCQ

D. BAECKELANDT

R. VROMAN

J. HERMAN

